

[Henning Rasmussen]

den situation. Det er måske mere internt i regeringspartierne, der er uenighed.

Jeg er egentlig ked af den sidste bemærkning, indenrigsministeren kom med. Når socialdemokratiet ønsker at få at vide, hvad regeringen vil gøre for 1986, om den vil fastholde de nedskæringer, den selv ved er urimelige, så er indenrigsministerens slutbemærkning: lad være med at så mistillid til sygehusvæsenet! Det synes jeg godt vi kunne have været sparet for, og jeg synes, vi i stedet for kunne have fået at vide, hvorfor indenrigsministeren mener, det er forsvarligt at forlange nedskæringer i 1986, og hvorfor indenrigsministeren blankt indrømmer, at der vil ske nogle overskridelser, der bare bliver belagt med straf. Det har vi ikke fået en pind at vide om under hele den lange debat, og det var det, der var det centrale. Hvorfor ikke? Prestige? Regeringens ansigt: vi må ikke have ret, regeringen har ret.

(Kort bemærkning).

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige til ministeren, at det, vi diskuterede, ikke var ro og tid til omstilling, men var, at der falder et år ud i de amtskommunale budgetter, og det giver nogle helt konkrete problemer. Disse helt konkrete problemer er dokumenterede, og der er ikke tale om, at de er overdimensionerede, eller at jeg sår nogen form for mistillid. Jeg siger det bare, som det er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere meddelt skal jeg udsætte afstemningerne til mødet i morgen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 149:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af den af fiskeriministeren fastsatte fangstkvota for blåmuslinger i Vadehavet.

Af Inger Harms (SF) m.fl.
(Fremsat 15/5 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Den for 1986 højest tilladte fangstmængde for blåmuslinger i Vadehavet på 34.000 t vil efter min vurdering sammen med den indførte begrænsning i antallet af deltagende fiskerifartøjer få en bestandsbevarende effekt i forhold til tidligere års uregulerede fiskeri.

Ved fastlæggelsen af denne fangstmængde er der lagt vægt på såvel blåmuslingebestands bevaring og reproduktion som økonomiske og beskæftigelsesmæssige hensyn inden for fiskerierhvervet, forarbejdningsindustrien og andre dertil knyttede erhverv.

I øvrigt vil jeg gerne i anledning af bemærkningerne til SFs forslag til folketingsbeslutning sige, at landinger af blåmuslinger fra fiskeri i Vadehavet ikke kun foregår i Havneby på Rømø, men typisk i flere forskellige havne, og oplysninger fra Havneby alene kan derfor ikke antages at være dækkende for det samlede omfang af fangsterne.

De beregninger, som Danmarks fiskeri- og havundersøgelser har foretaget, vedrører den årlige produktion af blåmuslinger af markedsstørrelse, dvs. ca. 5 cm., i Vadehavet i det område på ca. 500 ha, hvor fiskeriet traditionelt drives. Det er beregninger på dette afgrænsede grundlag, der har ført frem til produktionstallet på 25.000 t.

Det må i denne forbindelse erindres, at den samlede bestand ud over årgangen af markedsstørrelse består af en række yngre årgange, hvis biomasse er betydelig større end årgangene af markedsstørrelsen. På naturbanker opnås markedsstørrelsen, når muslingen er 4-5 år gammel.

Det må endvidere anføres, at det areal, som er lagt til grund for de nævnte beregninger, alene udgør ca. 1 pct. af det samlede danske Vadehavsareal, og at fartøjernes konstruktion sætter en naturlig grænse for, hvilke farvande der kan befiskes.

Det er netop denne grænse, der er baggrunden for hr. Oluf Steenrøjl Kristensens udtalelser om, at en opfiskning af kvoten på 34.000 t ikke er sandsynlig. Det må derfor formodes, at en meget stor del af bestandens biomasse er uden kommerciel betydning.

For så vidt angår de i Vadehavet fouragerende trækfugle, herunder især edderfuglenes fødebehov, som af vildtbiologisk station er skønnet til ca. 15.000 t blåmuslinger, må man